ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ **ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ**

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

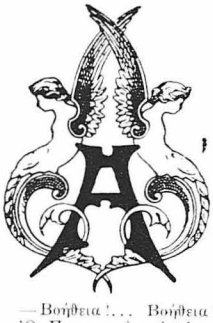

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΣΩΣ λοιπόν, χωρὶς ἄλλα λόγια, ὁ φύλακας τοῦ στρατοχικοῦ μεγάρου σήκωσε τὸ ρόπαλό του καὶ ρίχτηκε ἐναντίον τοῦ Παρνταγιάν. Ταχὺς καὶ σβέλτος ὅμως ὁ ἱππότης, πήδησε δεξιά, βάζοντας τὸ σπαθί του ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ Γολιάθ, ὁ ὁποῖος κατρακύλησε ἔτσι φαρδὺς—πλατὺς στὴ γῆ! Αὐτὸ περίμενε κι' ὁ Παρνταγιάν. Χύμηξε ἀπάνω του, τὸν ἅρπαξε ἀτ' τὸ γιακᾶ καὶ βάζοντας τὸ γόνα του στὴν πλάτη του, τὸν κράτησε καρφωμένο στὴ γῆ. Μὰ καὶ ὁ Πιπὸ ἔκαμε τὸ καθῆκον του. Ὥρμησε ἐναντίον τοῦ γίγαντος καὶ κάρφωσε τὰ δόντια του στὴ γάμπα του!...

Ὁ δύστυχος θυρωρὸς ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη σὰν τρελλός:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... Δολοφόνοι!...

Ὁ Παρνταγιὰν τὸν λιτήβηκε. Συγκράτησε τὸν Πιπὸ κι' ἀφοῦ τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῆ, τοῦ ἐξήγησε τί ἤθελε.

—Ὁ ἐξοχώτατος στρατάρχης Φραγκίσκος Μονμορανσύ, δὲν βρίσκεται στὸ μέγαρό του, ἀπάντησε ὁ θυρωρός. Τὸν περιμένουμε ὅμως νὰ γυρίση.

—Τότε, ὅταν ἐπιστρέψη, πέστε του ὅτι θὰ ρθῶ νὰ τὸν δῶ, γιὰ κάποια πολὺ σοβαρὴ ὑπόθεση, εἶπε ὁ Παρνταγιὰν κι' ἄπλωσε τὸ χέρι του στὸ θυρωρό, ὁ ὁποῖος τὸν χαιρέτισε πλέον μὲ σεβασμὸ καὶ τρόμο.

Φεύγοντας ὁ ἱππότης ἀτ' τὸ μέγαρο Μονμορανσὺ ἄρχισε νὰ πλανᾶται ἀσκόπως στοὺς δρόμους. Ἔκανα ὅ,τι ἔπρεπε, σκεφτότανε. Νὰ ὅμως ποῦ ὁ Φραγκίσκος Μονμορανσὺ λείπει καὶ δὲν μπορῶ νὰ τοῦ δώσω τὸ γράμμα τῆς μητέρας τῆς Λοϊζας. Ἂς περμένω... Ἂς μὴ χάνω ὅμως καὶ τὸν καιρό μου. Ἂς ψάξω γιὰ τὴν καϊμένη μου τὴ Λοϊζα. Φτωχὴ κοροῦλα!... Εἶτε μ' ἀγαπᾶ, εἴτε μὲ μισεῖ τώρα ποὺ ξέρει τὸ ὄνομά μου, δὲν σημαίνει. Ἐγὼ πρέπει νὰ τὴν βρῶ, νὰ τὴν ἐλευθερώσω, κι' ἔπειτα... ἔπειτα βλέπουμε...

Ἐνῶ ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ Παρνταγιὰν ἄκουσε ξαφνικὰ πίσω του τρέξιμο. Εἶχε νυχτώσει καὶ τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνό. Γύρισε νὰ δῆ τί συμβαίνει, δὲν πρόφτασε νὰ παραμερίση κι' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τρεχε σὰν δαιμονισμένος ἔπεσε πάνω του, τὸν σκούντησε ἀπότομα καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκότος κραυγάζοντας:

—Παραμέρισε λοιπόν, διάβολε!...

Ὁ Παρνταγιὰν ξαφνιάστηκε.

—Ἡ φωνὴ αὐτή... ἡ φωνὴ αὐτή, εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα μου! ψιθύρισε.

Μὰ ἦταν πειὰ ἀργά. Ὁ ἄγνωστος βρίσκοταν πλέον μακρυά. Ὁ Παρνταγιὰν ἔτρεξε ὡστόσο στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ ρώτησε μήπως τὸν εἶχε ζητήσει κανένας. Τοῦ ἀπάντησαν ἀρνητικῶς. Ἴσως νὰ εἶχε κάμει λάθος τότε. Κάθησε ἔπειτα, ἔφαγε καλὰ καὶ ὕστερα ζώστηκε τὸ σπαθί του, ὁπλίστηκε ἀκόμα μ' ἕνα μικρὸ ἐγχειρίδιο καὶ ξαναβγῆκε ἔξω. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ τρέξη νὰ συναντήση τὸ φίλο του Θεόδοτο. Θὰ τοῦ ἔλεγε τί κίνδυνο διέτρεχε ἐκ μέρους τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων καὶ θὰ τοῦ ζητοῦσε νὰ τὸν βοηθήση νὰ βροῦν τὴν ἀγαπημένη του Λοϊζα...

Ἀνκαὶ ἡ νύχτα ἦταν προχωρημένη, ὁ Παρνταγιὰν διέσχισε διάφορα στενοσόκακα σιχνεζόμενα ἀπὸ κακοποιοὺς καὶ δολοφόνους, χωρὶς νὰ διστάση καθόλου. Ὁ Θεόδοτος τοῦ εἶχε πεῖ νὰ τὸν ζητήση ὅταν τὸν θελήση στὸ μέγαρο Κολινύ. Τὸ μέγαρο Κολινὺ ἦταν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὸ καταφύγιο τῶν Οὐγενότων, ἀληθινὸ φρούριο, μὲ φρουρά, μὲ ὁπλοφόρους, σωματοφύλακας, κρεματὲς γέφυρες. Ὅταν ὁ Παρνταγιὰν ἔφτασε σ' αὐτὸ πλησίασε τὴ μικρὴ πορτίτσα ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ φίλος του καὶ χτύπησε. Ἡ πορτίτσα ἄνοιξε σὲ λίγο σιγὰ καὶ ἕνας ἱππότης πρόβαλε πάνοπλος.

—Ποιὸν ζητᾶτε; ρώτησε ἀπότομα.

—Τὸν Θεόδοτο, κόμητα ντὲ Μαριγιάκ, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Εἶμαι ὁ ἱππότης ντὲ Παρνταγιάν.

Ἀμέσως ὁ ἄγνωστος ἱππότης, ὁ ὁποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ γαμπρὸς τοῦ ναυάρχου Κολινύ, ὁ γενναῖος Τελινύ, παραμέρισε γιὰ νὰ περάση ὁ Παρνταγιάν, λέγοντας:

—Περάστε, ἱππότα. Ὁ Θεόδοτος εἶνε ἐπάνω. Εἴχαμε τόση ἐπιθυμία νὰ σᾶς γνωρίσουμε. Σᾶς θεωροῦμε ὡς τὸν καλύτερο τῶν φίλων μας, ἱππότα ντὲ Παρνταγιάν. Ἔρχεστε μάλιστα σὲ καλὴ ὥρα. Ἔχουμε συνεδρίασι ἀπόψε. Εἶν' ἐδῶ ὁ κ. Κονδέ, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, καὶ ἄλλοι ἐξέχοντες Οὐγενότοι...

Συγχρόνως ὁ Τελινὺ ἔπιασε τὸν Παρνταγιὰν ἀτ' τὸ χέρι καὶ τὸν ὡδήγησε διὰ μέσου σκοτεινῶν στοῶν σὲ μιὰ αἴθουσα. Ἐκεῖ ἐφώναξε ἕναν ὑπηρέτη καὶ τὸν διάταξε νὰ εἰδοποίηση τὸ Θεόδοτο.

Μόλις ὁ Θεόδοτος μπῆκε σὲ λίγο μέσα κι' ἀντίκρισε τὸν Παρνταγιὰν ρίχτηκε μὲ συγκίνησι στὴν ἀγκαλιά του.

—Φίλε μου, ἀγαπητέ μου φίλε, καλῶς ἤρθατε!... Τί συμβαίνει λοιπόν; Ἔχετε ἀνάγκην τοῦ ξίφους μου; Ἐπίκειται θύελλα; Εἶμαι ὅλος δικός σου, ἱππότα.

Ὁ Τελινὺ τοὺς ἄφησε μόνους. Τότε οἱ δύο φίλοι κάθησαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο κι' ἄρχισαν νὰ μιλοῦν. Ὁ Παρνταγιὰν ἀποκάλυψε στὸ Θεόδοτο τὸ μυστικό του. Τοῦ εἶπε πὼς ἀγαποῦσε μιὰ νέα, τὴν ὁποία ἔχασε ξαφνικὰ καὶ τὴν ὁποία ἀποφάσισε νὰ ἐπανεύρη μὲ κάθε θυσία.

—Καὶ θέλεις τὴν βοήθειά μου; εἶπε ὁ Θεόδοτος. Μάλιστα, φίλε μου, θὰ σὲ βοηθήσω νὰ βρῆς τὴν ἀγαπημένη σου. Θὰ τὴν ἀνακαλύψουμε ὅπου κι' ἂν βρίσκεται. Ἄλλωστε κι' ἐγὼ εἶμαι ἐρωτευμένος. Ἀγαπῶ κι' ἐγὼ μιὰ νέα. Τὴν ἀγαπῶ σὰν τρελλός. Κι' ὅσο νὰ ἑνωθοῦμε, συμφωνήσαμε νὰ βλεπόμαστε δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα. Προχθὲς ἤρθαμε μαζὺ στὸ Παρίσι καὶ μένει τώρα σὲ μιὰ θεία της... Ἀλλ' ἂς ξαναρθοῦμε στὰ δικά σου. Πότε θὲς ν' ἀρχίσουμε τὶς ἔρευνές μας;

—Ἀπὸ αὔριο.

—Ἀπὸ αὔριο, σύμφωνοι. Καὶ τώρα ἔλα νὰ σὲ συστήσω στοὺς ἰσχυροὺς μου φίλους.

—Πράγματι ὁ Θεόδοτος ὡδήγησε τὸν Παρνταγιὰν σὲ μιὰ ἄλλη αἴθουσα τοῦ ὀχυροῦ αὐτοῦ πύργου καὶ τὸν παρουσίασε στοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Οὐγενότων ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ. Μόλις αὐτοὶ ἄκουσαν τ' ὄνομα τοῦ ἱππότου ἔσπευσαν νὰ τοῦ σφίξουν μ' ἐνθουσιασμὸ τὸ χέρι. Μήπως δὲν ἦταν ὁ σωτὴρ τῆς Βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας; Ὁ ἴδιος μάλιστα ὁ Βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας τοῦ μίλησε μ' ἐξαιρετικὴ καλωσύνη.

Στὴ συζήτησι ποὺ διεξήχθη κατόπιν, ὁ Παρνταγιὰν ἄκουσε νὰ λένε ὅτι περίμεναν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸ Φραγκίσκο Μονμορανσύ. Ἡ πληροφορία αὐτὴ τὸν εὐχαρίστησε. Ὁ Φραγκίσκος εἶχε γυρίσει λοιπὸν ξαφνικὰ στὸ Παρίσι. Μποροῦσε νὰ τὸν δῆ, νὰ τοῦ δώση τὸ γράμμα, νὰ σώση τὴ Λοϊζα...

Ὁ Φραγκίσκος Μονμορανσύ, στρατάρχης τῆς Γαλλίας, ὁ σύζυγος τῆς Ἀνναμπέλλας, ὁ τραγικὸς ἥρως τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ἂν καὶ εἶχαν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τὰ τραγικὰ γεγονότα ποὺ διηγηθήκαμε σὲ προηγούμενα κεφάλαια, δὲν εἶχε ξεχάσει τὴν ἀγαπημένη του σύζυγο, ἡ πληγὴ τῆς καρδιᾶς του δὲν εἶχε κλείσει, πονοῦσε κι' ὑπέφερε... Εἶχε παντρευτεῖ κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ βασιλέως τὴν πριγκίπισσα Ἀρτέμιδα, μὰ εἶχε μείνει ἐντελῶς ξένος γι' αὐτή. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὶς πίκρες, μὰ τὸ πρόσωπό του διετηρεῖτο γλυκὸ καὶ γοητευτικό... Ἀγαποῦσε ἀκόμα τὴν Ἀνναμπέλλα. Τὴν ἀγαποῦσε παράφορα. Κι' ἔλπιζε πὼς θὰ τὴ συναντοῦσε μιὰ μέρα. Τὸν ἀδελφό του, τὸν αἴτιο τῆς δυστυχίας του, δὲν τὸν εἶχε ξεναΐδεῖ πειά. Τὸν μισοῦσε θανασίμως καὶ τὸν ἀπέφευγε. Ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε, ὅσο κι' ἂν τὸ ἤθελε, δὲν μποροῦσε νὰ λησμονήση οὔτε τὴ γυναίκα, ποὺ τόσο τρελλὰ ἐλάτρευε, οὔτε ἐκεῖνον ποὺ τοῦ σκότωσε τὴν εὐτυχία του γιὰ πάντα... γιὰ πάντα...

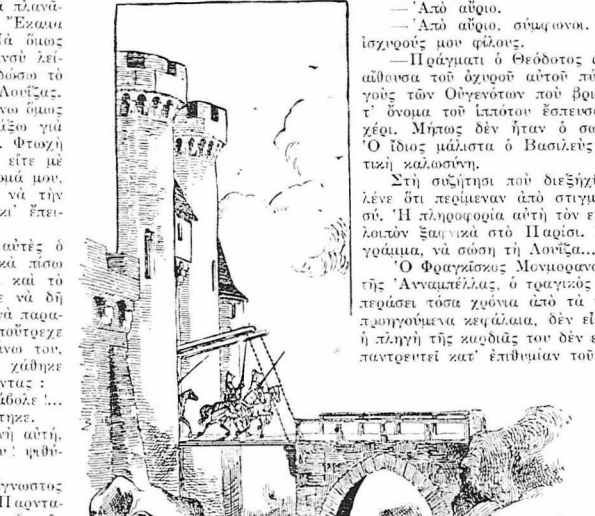

Τὸ μέγαρο Κολινὺ ἦταν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀληθινὸ φρούριο...

Στὰ 1567, στὴ μάχη ποὺγινε στὸν Ἅγιο Διονύσιο μεταξὺ Καθολικῶν καὶ Οὐγενότων, ὁ πατέρας τοῦ Φραγκίσκου, ὁ τρομερὸς Κοντόσταυλος, λαβώθηκε σοβαρὰ καὶ μετεφέρθη στὸ μέγαρο τοῦ Μέμ, τὸ ὁποῖο ἀνῆκε στὸν ἄλλο γιό του, τὸν Ἐρρίκο. Ὁ Ἐρρίκος ἔλλειπε τὴν περίοδο αὐτὴ στὴ Γουϊάνα. Συνεπῶς δὲν ἐμπόδιζε τίποτε τὸν Φραγκίσκο νὰ τρέξη κοντὰ στὸν ἑτοιμοθάνατο πατέρα του. Ὅταν πῆγε στὸ μέγαρο, ὁ Κοντόσταυλος μεταλάβαινε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Μόλις ἀντίκρυσε τὸ γιό του, ποὺχε τρία χρόνια νὰ τὸν δῆ, τὰ μάτια του ἄστραψαν ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Διέταξε τοὺς εὐγενεῖς ποὺ περιτριγύριζαν τὸ κρεββάτι του, ν' ἀποσυρθοῦν καὶ κατόπιν, γυρίζοντας στὸ Φραγκίσκο τοῦ εἶπε:

—Παιδί μου, Φραγκίσκε πεθαίνω!...

—Ὄχι, πατέρα, δὲν θα πεθάνης, ἀπάντησε συγκινημένος ἀτ' τὴν ἐπιθανάτιο τρυφερότητα τοῦ πατέρα του ὁ Φραγκίσκος.

(Ἀκολουθεῖ)